Доба велична золота
Веде свій відлік знов.
Земля-змія луску скида,
Зносивши зим покров.
Імперій сяйво і небес
Понад уламками чудес.

Еллада з хвиль синіших вмить
Підніме по горі,
Новий Пеней зажебонить
При вранішній зорі.
Темпес де квітне, там уряд
Дрімають острови Кіклад.

"Арго" величніший несе
Морями свій вантаж,
Новий Орфей співа усе,
І тужить, і вмира ж.
Новий Уліс лиша одну
Нову Каліпсо чарівну.

Однак не варто Трої буть...
Земля — реєстр смертей.
Для чого зводить Лая лють
І вільний сміх людей?
Хоч Сфінкс би й виніжнився вщерть,
Не відгадати Фівам — смерть.

Нові Афіни розквіт свій
Сяйнуть углиб століть,
Як сонце вечора сувій
Небесний золотить.
Та й лишать все (а блиск мине),
Що Небо дасть, що пил візьме.

Любов з Сатурном поготів
Зі сну спливуть свого,
Прекрасніші за всіх богів
Забутих — й Одного.
В жертовниках не злато й кров,
обітниці та квіти знов.

Спинись! Чи ж має смерть і лють
Губить людей? О, ні!
Вино пророцтв до дна не п'ють,
Воно гірке на дні!
Втомився світ: нехай якраз
Спочине — вічно чи на час!